Eu te-am creat în imaginea propriei Mele Clarități

On Decembrie 18, 2022

Un rol deosebit în leadership îl constituie memoria emoțională, acel proces de reflectare a trăirilor afective anterioare care fac ca un om să existe în imagini.

Două lucruri mi-au plăcut dintotdeauna: Soarele și Marea. Şi mi-au plăcut atât de mult, dar atât de mult, încât îmi amintesc zilnic de ele, cu duioșie, cu emoții înălțătoare, cu vorbe calde, cu așteptări surâzătoare, și nu trece o zi fără ca, sub ocrotirea unei nostalgii tandre, visătoare, profunde, imaginea marii să nu-mi ofere un deja-vu fabulos, plin de semnificații mistice. E o deplină sinceritate în această mărturisire a sufletului meu, *al paso del tiempo*, care își încalcă propriul angajament și, strecurându-se în plicul cu amintiri dintr-o sticlă subțire, transparentă, pe care demult au adus-o valurile la mal, chiar la picioarele mele, imprimă o orientare nouă viziunii despre sublim: "tot ce este frumos reclamă contactul nemijlocit cu Opera de Artă."

Încă o amintire pusă deoparte, lângă alte amintiri prețioase care le înlocuiesc pe cele vechi, luându-mi orice supărare, mă va face să revin în locul amintirilor de neuitat. Având caracterul unui răspuns afectiv la apelul ei, am fost în stare să privesc marea ca produs al unei dialectici lăuntrice care asigură funcționarea imaginației, *la llave que abre la mente*, tinzând spre producerea noului în forma unor reconstrucții imagistice, a unor tablouri mintale. Din acest motiv, relația firavă gravată în memoria timpului, dintre sensul latent al mării, reprezentând o fascinantă călătorie despre puterea memoriei, și conținutul ei sensibil de descrieri estetice, nu este una aleatorie, ci un raport de implicație necesară în puterea sufletului de a recrea o realitate care de prea multe ori îmi scapă.

Mă gândesc că într-o bună zi marea nu va mai fi la fel, și-o voi privi înmărmurit, dezorientat din cauza schimbării, ca și când aș fi la limita dintre timpuri și lumi. Şi va trebui să-mi apăr dreptul de a o admira și lăuda în același mod cum pictorul își închipuiește că opera sa oferă chezășia învierii viitoare, unde totul va fi reparat și reintegrat într-un tabloul al spațiului fără frontiere. Chiar și așa, după introducerea voluntar mărită a unui vis naiv în mijlocul perioadei de reflux a elanului spre "înapoi", printr-o hermeneutică a imaginarului revelat într-un poem arăbesc, doar privind-o în pura ei formă de relief, voi fi dispus să-mi recunosc sincer neputința de a converti semnificația unei lumi diferite într-un sentiment universal, în planul imaginarului pur.

Leadership: Imaginea care îți domină mintea în majoritatea timpului marchează receptarea unui fapt de viață transmis într-o operă de artă, ca probă a unei memorii identitare pe care ții s-o evoci la modul „tematic" ?

Marea completează imaginea propriei mele ființe cu experiența trăită de un personaj din opera lui Vladimir Nabokov:

"Frunzăresc iar și iar aceste memorii pline de forță, copleșitoare și aducătoare de speranță, și mă întreb întruna dacă fisura din viața mea s-a produs atunci, în strălucirea acelei veri îndepărtate. Sau, poate, dorința excesivă pe care mi-a stârnit-o cineva a fost primul simptom al unei ciudățenii personale. Cumva, încercând să-mi analizez năzuințele, poftele, motivațiile, acțiunile și așa mai departe, mă abandonez unui fel de imaginație retrospectivă care îmi alimentează capacitatea analitică cu alternative nelimitate, astfel că orice itinerar vizualizat se ramificăși iar se ramifică, la nesfârșit, în perspectiva complexă, înnebunitoare a trecutului meu."

Şi uite așa marea completează imaginea firii mele de artist, amestecând timpurile, emoțiile și

aspectele de natură exterioară într-un soi de creuzet ideatic, un recipient capabil să reziste la temperaturi foarte ridicate, în care fierb patimile aprinse ale unei rătăciri halucinante într-un univers paralel, simbolic, ocultat, plurivalent. În plus, ceea ce imaginația mea bogată poate să sesizeze clar și perceptibil, vizând acest spațiu al absolutului greu de localizat pe axa timpului, lăsându-mă purtat de iluzia unei trăiri tot mai intense, este imaginea completă a unei firi chibzuite de artist, a acestei firi nebune, impetuoase, independente și rafinate totodată, căreia îi sunt încredințate atâtea puteri și privilegii dumnezeiești, atâtea posibilități de a se manifesta în lumea înaltă a Creatorilor Fără Seamăn.

Singura operă de artă care îmi oglindește faptele vieții, evenimente extrase dintr-o realitate care devine singura împăcare cu mine însumi, este restaurarea unei memorii care îmi luminează mintea și sufletul.

În cazul picturii, marea nu este reprezentată ca fiind o configurație a nelimitatului, o trăire într-o stare de prezență continuă, nici nu prezintă coerența unui curs al retro-întâmplărilor vieții mele, ci este simbolizată prin intermediul unei forme care este informă. Așa cum pictura se ridică la nivelul a ceea ce este simbolic, exprimând în planul particularului ideea absolută de "Turn Back Time", mai ales dacă orientarea directă este activată preferențial privirii din expresiile faciale în cadrul privirii directe, atunci marea și valurile, orizontul și perspectiva trebuie să fie un singur TOT, sinonim cu momentul în care eu însumi mă voi transforma în amintire...

Leadership: Imaginea în care îți revezi trecutul față în față, coincide cu experiențele multiplicate într-un proces de reflectare a trăirilor, când, de pildă, imaginea a fost redusă la o simplă încercare de a vedea "întreaga diversitate în unitate"?

Oare asta înseamnă că artistul își vede opera așa cum surprinzi într-o fotografie imaginea unei persoane sau chiar imaginea dintr-un vis care te alimentează cu atâta energie încât ajungi să te dedici lui mult peste limitele pe care credeai că le ai?

Cred, totuși, că pentru a înțelege mai bine marea nu trebuie s-o privesc doar prin comparație cu mine, cât este ea de vastă și cât sunt eu de mic și neînsemnat, ci trebuie să îmi imaginez elementele ritmului valurilor ca fiind indiferente în sine, cum sunt de pildă sunetele separate ale unei corzi, ori bătaia unei tobe. Și, oare prin ce poate deveni semnificativă o succesiune de astfel de bătăi în mijlocul mareelor și al curentului marin?

Oricât ar fi de tumultoase, sau neașteptate, ele nu au efect asupra mea decât dacă stabilesc un efect artistic-mistic asupra lor. De îndată ce privirea cea mai largă se îmbină cu sunetele aparent neînsemnate ale curentului marin, sau al valurilor, potrivit naturii și conținutul lor, ca niște taine demne de admirat ale naturii, atunci arta frumosului (în absoluitatea ei) devine o pură caracteristică a activității de a vedea întreaga diversitate în unitate. Prin urmare, însemnătatea artistului pe care îl reprezint nu mai este conferită de limbajul spiritului, de lucrul finit sau de funcția religioasă a acestuia, ci rezidă în chiar actul creației unui moment sublim de Deja-Vu detașat de toate celelalte momente unice din viața mea.

Şi, iată cum, din nou mă simt transpus în realitatea lui Vladimir Nabokov:

"Sub un pretext absolut neverosimil (doar șansa aceasta îmi mai rămăsese și, atunci nimic nu mai avea importanță), m-am strecurat din cafeneaua de pe plajă, căci descoperisem o fâșie de nisip pustie. Şi acolo, în umbra violetă a unor stânci roșii care formau un fel de grotă, am avut un scurt interludiu de cuvinte rostite cu suflet, sentimente emoționante investite în fraze, iar singurul martor al întâmplării a fost o pereche de ochelari uitați de cineva. Cineva care, la fel ca mine, s-a pierdut într-o buclă a infinitului, pentru a experimenta un scurt moment de Deja-Vu."

Sub raport strict estetic, leadershipul trebuie plasat în contextul unei opere de artă care nu se autodistruge odată cu trecerea timpului, ci își păstrează o componentă indispensabilă: trăirea unei emoții impregnată de amintiri, sau asumarea unui ideal de tipul "sensibilității reflectate în imagini."

Eu te-am creat în imaginea propriei Mele Clarități, pe tine, cel care de atâtea ori ai fost copleșit de trecutul tău, și ai rămas de neuitat dincolo de limitele vieții obișnuite. Voi fi întotdeauna bucuros să te descriu în legănarea veșnică a valurilor, prin acumularea în timp a nisipului pe țărm, sau intrând în minunata lume a scoicilor, a păsărilor de pe plajă, a frumoaselor ierburi marine.

Voi explora malul mării plin de viață, cu un sentiment înălțător, cu privirea care nu se pierde în straturile de apă, și voi scoate la iveală acea unică nestemată, fabuloasă, strălucind sub razele soarelui dogoritor, numită: *Sephietriss Ethnos Eismar* (trăirea într-o stare de prezență continuă).

Source: https://neculaifantanaru.com/eu-te-am-creat-in-imaginea-propriei-mele-claritati.html